

Denne Splittethed i vor Velgørenhed er af det onde, og den skal vi ikke have ind i vor sociale Lovgivning. Jeg tror, at Hjælpekasserne er noget i Retning af denne Splittelse, og det samme gælder om en hel Del andre Lovgivningsforanstaltninger. Vi maa se at faa en Organisation deraf, vi maa se at faa en samlet Lovgivning paa hele Forsørgelsesomraadet.

Naar jeg har sagt dette som Indledning, er det, fordi jeg tror, at man undertiden bliver nødt til at tage disse Sager op til principiel Drøftelse, for at vi kan se det nødvendige i at faa et samlet Overblik over vor sociale Politik. I den Bog af Steincke, jeg før nævnedes, ser jeg et Citat af Motiverne til et svensk Regeringsforslag, hvori det hedder, at det er Statsmagtens uafviselige Pligt at drive en vidtskuende og maalbevidst social Politik. Jeg haaber, at vor Regering og enhver dansk Regering vil gøre den svenske Regerings Ord til sine. Men til at drive en vidtskuende og maalbevidst social Politik hører ikke alene at vedtage enkelte Paragraffer, man er mere eller mindre fornøjet med, men at se Tingene i Sammenhæng.

Der er i dette Lovforslag adskilligt, jeg kunde have noget at bemærke ved. Adskillige Talere har fremdraget baade det ene og det andet, som jeg ogsaa kunde have Lyst at fremdrage, men jeg skal ikke trætte Tinget med at komme nøjere ind paa Enkeltheder. Jeg finder det ret urimeligt, at Kommunekassen ikke uden Samtykke af højere Myndighed kan yde Hjælpekassen mere end 30 Øre pr. Indbygger, saaledes som det bestemmes i § 2. Det synes mig urimeligt, naar man ser, at det kommunale Tilskud i Holstebro har været 2 Kr. 57 Øre, og at det i Gennemsnit for Landkommunerne har været 35 Øre, altsaa ofte langt over de 30 Øre; kun for Bornholms Vedkommende har det været 17 Øre. Det spænder altsaa over fra 17 Øre til 2 Kr. 57 Øre, og det forekommer mig derfor urimeligt at opretholde denne Bestemmelse, der tilmeldt er sat ind af Landstinget. — Hvis Bestemmelsen i § 4 om de 180 Kr. skal blive staaende, mener jeg, der bør tilføjes: „naar ikke særlige Forhold gør det ønskeligt at holde vedkommende oppe“.

Der er nogle Spørgsmaal, jeg gerne vil stille. Først med Hensyn til Begrebet: værdige trængende. I Anmærkningerne til Loven af 1907, udgivet paa Indenrigsministeriets Foranstaltning, hedder det Side 11, at hvis i en Familie Manden er drik-

fældig, medens Hustruen bestræber sig for at holde Familien oven Vand og fri for Fattigvæsenet, er det ikke udelukket, at der ydes Hjælp til Hustruen, men der maa i saa Fald skaffes Sikkerhed for, at Hjælpen kommer hende og hendes Børn og ikke den drikfældige Mand til gode, f. Eks. ved direkte Udbetaling af Pengehjælp til Hustruen, ved Ydelse af Hjælp in natura eller paa anden Maade. Her er rørt ved et meget vigtigt Punkt. Men hvad nytter det? Man giver altsaa Hjælpen til Hustruen og Børnene, men Følgen er, at Drukkenbolten ved, at nu kan han med rolig Samvittighed drikke saa meget mere op, thi hans Familie er forsørget. Er det saa værdige trængende? Jeg har hørt af en Mand, der ved god Besked, og som selv staar midt i Arbejdernes sociale Kamp, at Hjælpekassen, hvis vi faar Loven om Understøttelse til Børn af Enker og af Enkemænd, i hans Kommune i Virkeligheden kun vil være for de Familier, hvor Manden drikker. Det vil altsaa sige, at man i Virkeligheden gennem Hjælpekassen giver Manden flere Penge at drikke for. Jeg mener, denne Vanskelighed kun kan fjernes, hvis vi faar vedtaget en Bestemmelse som den, der fandtes i Lovforslaget om Drankere, der blev fremsat her den 24. Oktober 1908 paa Grundlag af Ædruelighedskommissionens Forslag. I dette Lovforslags § 2 staar der, at Politiet bemyndiges til efter forudgaaende Dom at anbringe den, der forsømmer sin Forsørgelsespligt, saa hans Familie kommer i Nød, paa en Helbredelsesanstalt for Drankere eller i Statens Arbejdsanstalts Afdeling for drikfældige. Jeg mener, at det foreliggende Lovforslag paa dette Punkt maa følges af et Lovforslag fra Justitsministeriets Side, ellers tror jeg det første vil virke i uheldig Retning.

Hvad der skal forstaas ved „fast Ophold“, er det meget vanskeligt at komme til en Bestemmelse af. Jeg ved ikke, om der er nogen Lov, hvori det faste Ophold defineres. I Gentofte-Ordurup Kommune, hvor jeg bor, har man nogle private Regler, hvori der staar, at Hjælp bør kun i ganske særlige Tilfælde ydes til Personer, der ikke har opholdt sig et halvt Aar i Kommunen. Det var rart at faa en bestemt Udtalelse om, hvordan „fast Ophold“ skal forstaas. — Endvidere er der en Bestemmelse, som er optaget i disse vejledende Regler for Hjælpekassen i den nævnte Kommune, som jeg tror, man skal lægge Mærke til. Der staar nemlig heri: „I de Tilfælde, hvor Fattigvæsenet ifølge Loven maa yde Hjælp uden Fattighjælps Virkninger, bør